

Мунчо сепна се въ съня си
гледа — ужасъ го обзе —
тамъ цилиндърътъ му лази,
сѣкашъ имаше нозе.

„Боже мой, какво е чудо —
шапката ми да върви!“
Тупка му сърдцето лудо,
ококорилъ е очи.

Предпазливо се надигна —
следъ цилиндъра търчи,
но когато го настигна:
той започна да лети.

На едно дръвце се качи,
спрѣ се и застана тамъ.
Мунчо бледенъ пакъ закричи
предпазливо, въ страхъ голѣмъ.
(продължава на 4 стр.)

чи прѣвъ отъ училището и за-
летѣ къмъ кѣщи. Щомъ пре-
скочи прага той завика, съ все
гърло:

— Мамо!

— Що бре, какво си се раз-
викалъ?

— Утре ще дойде човѣкътъ,
дето ни пише книгитѣ!

— Добре, Сжбчо!

— Ама човѣкъ ли е той?

— попита задъхано момчето.

— Човѣкъ, като всѣки чо-
вѣкъ!

— Защо всѣки човѣкъ не
може да пише такива книги?

— Това е друго нѣщо! Той
има въ сърдцето си едно пла-
мъче, запалено отъ Бога, то
се казва дарба! Такова пла-
мъче рѣдко хора иматъ на зе-
мята!

Вечеръта Сжбчо си лѣгна,
но не заспа. Отъ неговата гла-
ва не излизаха думитѣ на май-
ка му. Сжбчо бѣше чель съ
жадни очи толкова книги. Всич-
ки бѣха чудни. Когато започ-